

Opiskelijatarina- Hanna Marttila

Salla:

Miten yhdistää perhe ja opiskelu? Entä voivatko hoito- ja tietotekninen ala kulkea sujuvasti käsi kädessä? Muun muassa nämä asiat ovat käsittelyssä tämänpäiväisessä jaksossa, jossa on luvassa jälleen yksi opiskelijatarina lisää Esedun käytäviltä. Pieksämäellä tieto- ja viestintätekniikkaa opiskeleva Hanna Marttila kertoo päätymisestään opintojen pariin ja siitä, miten suhtautuminen opiskeluihin on muuttunut iän mukanaan tuoman elämäkokemuksen myötä. Keskustelukumppanina ja jakson juontajana toimin jälleen minä, Esedun markkinointikoordinaattori Salla Avelin ja nyt mennään hannan opiskelija tarinan äärelle. Tervetuloa mukaan.

(Musiikki)

Salla:

Tervetuloa kuuntelemaan jälleen uutta jaksoa ja tänään meillä on vuorossa jälleen opiskelijatarina ja mulla on vieraana etäyhteydellä Hanna Marttila, moikka.

Hanna:

No moikka moi ja huomenta vaan.

Salla:

Sä oot tosiaan tuota pieksämäellä. Eikös näin?

Hanna:

Joo täällä on nyt asusteltu vuoden päivät lasten kanssa, että Kouvolasta muutettiin tänne ihan oikeastaan koulun perässä. Ja uuden parisuhteen, että se koulupaikan saaminen varmisti sitten tänne Pieksämäelle muuton.

Salla:

Ootko siis Kouvolasta siis ihan kotoisin kotoisin.

Hanna:

Tosiaan peruskoulut on käyty Kouvolassa ja edellinen ammatti on luettu Kouvolassa ja osittain sitten Kotkassa, elikkä lähihoitajaksi valmistuin 2004

Salla:

Joo ja sulla oli ikää nyt kuinka paljon? Naiselta ei saisi koskaan kysyä ikää, mutta kysyn silti.

Hanna:

No itse asiassa just tasan tarkkaan ja päivälleen kolmekymmentäkuusi vuotta.

Salla:

Siis onko sulla tänään synttärit? Paljon onnea. Onneksi olkoon.

Hanna:

Kiitos kiitos.

Salla:

No nyt kun äänitetään, niin eletään kesäkuun alkua niin miten sulla on nyt tää alkukesä lähtenyt käyntiin? Kesäloma ilmeisesti ainakin alkanut.

Hanna:

No että opintojen parissa tai kesäopinnoissa menee tämä kesäkuu. Lapset mulla on pois päiväkodista elikkä tää on vähän niinku lasten ehdoilla opiskelua päivä tai oikeastaan opiskelut illalla. Lasten kanssa touhuillaan päivällä, että onneksi on aurinko paistanut. Ne päästään rannalle ja pyöräilemään ja.

(Musiikki)

Salla:

Sä tosiaan mainitsit että sä olet Kouvolasta kotoisin ja vuoden nyt asunut Pieksämäellä. Niin mitä sä nyt opiskelet tarkalleen ottaen Pieksämäellä?

Hanna:

Tieto- ja viestintätekniikkaa. Tällä hetkellä en ole ihan täysin varma mikä minusta tulee, mutta tieto- ja viestintätekniikkaa ohjelmointiin on erikoistumassa, että kaiketi sitten ohjelmoija.

Salla.

Niin sä tosiaan tuota olet aikaisemmalta koulutukseltaan lähihoitaja, mikä sai sinut vaihtaa alaa.

Hanna:

Terveydelliset syyt. Nyt mulla kävi sellainen pieni työtaturma ja satutin selkäni. No tästä on nyt parisen vuotta kolmisen vuotta kohta. Niin sitä ollaan tässä nyt koetettu jumppailla ja todettu, että hoitotyöhön, fyysiseen hoitotyöhön ei enää oikein ole kykenevä, niin ajattelin, että tämä tieto- ja viestintätekniikka on ollut sitten aina siinä ohessa sellainen minulle.. No voiko sanoa, että helppo ja luonnollinen, kun kuitenkin paljon hoitoalan käytetään näitä ohjelmistoja kirjaamiseen ja yhteydenpitoa, apteekkitilauksia. Oikeastaan kaikkeen tarvitsee tietokonetta, niin nyt olisi sitten mahdollisuus tavallaan sitä omaa vanhaa ammattia hyödyntää myös sitten tähän uuteen.

Salla:

Millainen prosessi se sitten oli? Tavallaan osaatko sitä vähän avata, että kun tuli tavallaan päin pläsiä se tieto ja ymmärrys siitä, että okei, tällä alalla mä en voi nyt enää jatkaa ja pitäisi lähteä kouluttautua uudelleen, niin miten sä koit sen?

Hana:

No olihan se aika pudotus niin kun joutui ihan niin kuin alusta asti miettimään että mitä tekee ja kun pienten lasten kanssa ei ole vaan sitä että mitä itse tekee, vaan siihen täytyy ympätä sitten se koko paletti mukaan niin oikeastaan kun löytyi toi jatkuva haku Pieksämäki-Mikkelin alueelta niin se oli mulle sellainen, että hei nyt on ala mikä kiinnostaa ja jatkuva haku niin mä lykkäsin sinne sitten paperit ja hakemukset menemään ja sinne sitten onneksi pääsinkin.

Salla:

Saitko sä siihen jotain tällöistä ohjausta tai apua, että kestikö sulla.. mimmoinen se oli se prosessi kun sä lähdit etsimään sitä opiskelupaikkaa.

Hanna:

No meillähän oli niin kuin työterveyshuollon puolelta silloin nää työkykyarvioinnit ja siellä oli sitten tämä työkykykoordinaattori Kymsoten puolelta kenen kanssa mietittiin niin hän suositteli sitten ihan jatko-opintoja ja mietittiin sitten, että mikä voisi olla sellainen mikä minua kiinnostaisi ja missä olisi niin kun tavallaan hyötyä tästä omasta työhistoriasta ja kokemuksesta, niin oikeastaan molemmat päädyttiin sitten siihen, että se olisi tämä tieto ja viestintä.

Salla:

Joo, mikä siinä sitten oli se erityisesti tieto ja viestintätekniikassa se juttu, sekin on kuitenkin suhteellisen laaja ala näin niin kuin alasta periaatteessa mistään mitään tietämättä, niin voisin ajatella.

Hanna:

No mulla on töissä ollut sitten lisänä niin kuin hoitotyön ohessa myös se, että mä oon auttanut työkavereita sitten että niin kun näiden ohjelmien päivitysten jälkeen uudestaan käyttämään niitä ohjelmia. Ohjelmistot vaihtuu, niin oon neuvonut ohjelmiston käyttöä, että on ollut vähän sellainen niinku apuhelppi siellä töissäkin jo, että tää on niinku ollu mulle sitä ohjaamista ja käytön neuvontaan niin se on siinä mielessä tuttu jo valmiiksi niin, että tavallaan olisi ollut mahdollisuus sitten niin kuin erikoistua sinne käytön tuen puolelle ja tänne koulutuspuolelle. Mutta ohjelmointi vei vähän niinku sitten mukanaan. Elikkä pääsisi kehittämään ja suunnittelemaan näitä ohjelmia.

Salla:

Joo, mitä sä siis tarkalleen ottaen aiemmin teit lähihoitajana työkseksi? Missä sä olit töissä?

Hanna:

Marjoniemen palveluasunnot tuolla Kouvolassa, elikkä vanhusten ikäihmisten ympärivuorokautista tehostettua palveluasumista. Kolmivuorotyö elikkä ihan kaikista perustarpeista huolehtimista. Ympätyynä sitten vielä kaikki, siis kaikki mahdolliset yhteistyötahot; apteekit, lääkärit, kelat, kaikki elikkä ihan kokonaisvaltaisesta hyvinvoinnista huolehtiminen.

Salla:

Joo eli tosi monipuolisesti sielläkin.

(Musiikki)

Salla:

Niin eli sulla on kohta sitten vuosi opiskelu ja takana.

Hanna:

Kyllä ensimmäinen lukukausi tulee päätökseen.

Salla:

Milloin sinulla olisi nyt semmoinen suunniteltu valmistumispäivä?

Hanna

No sekin on aika joustava, että oikeastaan siihen tahtiin miten minä saan opintoja suoritettua, elikkä. Meillä opinnot menee niin kuin projekti pohjaisesti omaan tahtiin. Niitä suoritetaan tosissaan niin

omaan tahtiin kuin pystyy tekemään. Elikkä ei ole sellaista niinku teorialuentoaa juurikaan vaan se on niin kun tavallaan omaehtoista oppimista elikkä itse haetaan tietoa ja palautetaan niitä projekteja, että se on ollut tosi.. No mulle ainakin toimiva tapa opiskella, että joudut itse etsimään ne tiedot ja jäsentämään ja tekemään niistä palautusraportit powerpointilla ja se on ollut tosi hauskaa opiskelua.

Salla:

Joo ja mä kuulen jotenkin tuosta tuosta tavasta miten sä kerrot että selvästi niin kuin aikuiselle perheelliselle ihmiselle toi on tosi hyvä tapa opiskella.

Hanna:

On kyllä ja sitten se vielä että tieto ja viestintäteknikkaa pystyy opiskelemaan äärettömän hyvin myös etänä. Elikkä tämä korona ei sinällään niin kuin., Toki siis haasteitahan se tuo opettajille ja opiskelijoille sen, että se apu ei ole siinä kaiken aikaa läsnä. Mutta se, että meidän alan työtä pystyy tekemään niin äärettömän hyvin, että näe, että se ei sinällään aiheuttanut niin paljon ehkä ongelmia kuin jollekin auto- tai metallipuolelle, missä et pääset tekemään, tavallaan opiskelemaan hommaa, kun ei pääse sinne koululle.

Salla:

Kerrotko vähän mimmoisia nää, kun mainitsit projektit, niin millaisia koulutehtäviä teillä on ollut.

Hanna:

Tuota no siis alkuunhan lähti ihan tietokoneen rakenteeseen tutustumisesta. Elikkä oli projekti missä oli annettu kysymykset emolevystä, muistista.. Mitä tarkoittaa muisti, minkälaista muistia tietokoneessa on? Että etsi ne esitiedot netistä ja irjoitat ne siinä powerpoint-esitykseen ja laitit opettajalle palautuksena. Sitten ollaan ihan kasattu tietokonetta. Siis periaatteessa kaikki mitä työpöydältä löytyy, niin käydään niitten projektien kautta läpi ja haetaan lisää tietoa netistä, että mitä enemmän jaksat itse etsii niin sitä enemmän sä tiedät siitä asiasta.

Että se on juuri se, että mahdollistaa sen, että. Ei ole niin helppo mennä sieltä mistä aita on matalin. Kun olet itse vastuussa siitä mitä opit.

Salla:

Tuota saitko sä miten paljon hyväksilukuja aiemmista opinnoista.

Hanna:

Mun koulusta niin hirveän kauan, että en ihan hirveästi, että sieltä tuli matikka ja fysiikka ja kemia. Osittain äidinkieltä, mutta esimerkiksi ruotsin ja englannin on käynyt. Ja osittain tulisitte työelämä tietoa, yritystoimintaa kun on yksityisyrittäjänä toiminut hetken aikaa, niin yritystoiminnan kurssit tuli hyväksilukuna. No kyllä tässä on ihan ytojakin käyty lukemassa, mikä minusta on sitten taas ollut ihan hauskaa sekin, että virkistää muistia. Kyllä sitä kerkeää unohtaa reilussa viidessätoista vuodessa aika paljon.

Salla:

Niin kyllä. No onko sulla nyt semmoinen olo tällä hetkellä, että sä teet nyt sitä mistä sä tykkäät kun sä opiskelet?

Hanna:

On kyllä elikkä tämä ala ja se mitä niin kuin opintojen jälkeen on mahdollisuus ruveta tekemään, niin se on minulle se mitä minä olen toivonut pitkän aikaa ja suurin haave ihan ois tosissaan se, että pääsisi lyömään näppinsä sinne hoitoalan ohjelmistoihin jotenkin päin elikkä sieltä just sitä omaa hoitoalan tietotaitoa ja sitä kun tietää mikä se on se tarve tavallaan siellä niin kuin hoitoalan päässä niille ohjelmistoille, niin se ei ihan aina välttämättä kohtaa sitä, mitä siellä käytettävissä ohjelmissa on, että pystyisi niin kuin sitten sitäkin kautta tuomaan sitä työntekijäpuolta ja heidän toiveita tavallaan niin kuin esille.

Salla:

Ja toi itseasiassa nyt kun nostit tuon esiin ja ei tule edes ajatelleeksi, että kaksi.. tai jotenkin niinku sitä ajattelee itse näin tuota eri alan ihmisenä, että tieto- ja viestintätekniikka ja hoitotyö että ne on jotenkin niin eri maailmoista, että eihän ne ole mitenkään jotenkin niinku yhdistettävissä. Mutta kun nyt kun toit ilmi niin aivan totta.

Hanna:

On ja alalla on hirveän laaja toi työntekijöiden ikäjakauma.

On paljon hoitajia ketkä ei ole kellä ei ole ollut mahdollisuutta tutustua juurikaan tietokoneisiin. Elikkä niitten ohjelmien käyttö on ajoittain tosi tosi haastavaa, että siitä työpäivästä niin kuin työajasta menee aika paljon siihen, että joutuu miettimään että mistä mun piti nyt mennä minnekin, että minä saan kirjattua tämän elikkä se tavallaan niinku kouluttaminen, ohjaaminen ja niitten ohjelmien yksinkertaistaminen olisi hirveän tärkeitä. Että kaikilla hoitajilla olisi sama mahdollisuus ja kaikki löytyisi helposti olisi helppo oppia.

Että se on sellanen haave.

(Musiikki)

Salla.:

Sä mainitsit tosiaan. Että sinulla on jo jonkun verran aikaa sun aiemmista opinnoista, niin kiinnostaisi kuulla siitä, että miten sä vertaili sitten niin kuin niitä aiempia opintoja ja nykyisiä opintoja. Mitä tässä viidentoista vuoden aikana on niinku kehitystä tapahtunut.

Hanna:

No ihan siis niin kuin opinnoissa se, että silloin 2001-2004 välillä ei juurikaan ollut tietokoneita käytössä. Elikkä oli niitä niin sanottuja kalvosulkeisia.

Salla:

Oliko piirtoheittimet silloin vielä?

Hanna:

Ainakin tehtäviin piirrettiin kalvoille vielä, esitelmiä pidettiin ja sitten oli hirveän paljon niin kuin ihan opettajavetoista opiskelua. Elikkä ne oli niitä ihan teorialunteja. Toki nyt varmaan on vieläkin, mut hirmu paljon on siirtynyt opetus tonne netin puolelle. Elikkä löytyy nettikursseja. Materiaalit löytyy suurin osa netistä, että en tiedä.. minä olen ainakin itse vielä ostanut kaikki koulukirjat, niin siis ihan kaikki kirjat mitä vaan oli mahdollista, kun ei mitään ollut niin kun materiaaleja missään muualla kuin ne oli ne oppikirjat ja sitten se mitä opettajilta kopioitiin kalvosulkeiset.

Ne oli ne.. se on ehkä niinku suurin ero, että hirveän paljon on niin kun opiskelija joutuu itse hakemaan ja etsimään sitä tietoa ja tekemään hirmu paljon enemmän, että se on niinku tavallaan mun mielestä hyvä, että siirtynyt tavallaan niin kuin se oppimisen vastuu. Toki opettajilla on se vastuu siitä opettamisesta, mutta se tavallaan niin kuin tiedon hakeminen ja se opiskelemista vastuu on sillä opiskelijalla paljon vahvemmin kuin silloin.

Salla:

Ja varmasti just niinku tossa jo aiemmin sivuttiin sitä, että mahdollistaa sen oman niin kun aikataulutuksen.

Hanna:

Joo kyllä, että se on aika iso asia kanssa. No en tiedä nuorisopuolella, mutta ainakin aikuispuolella kun on se tavallaan arki niin vahvasti sitten siihen opiskelussa mukana jokaisella. Osa opiskelee työn ohessa, osalla on se perhe. Niin se mahdollistaa sitten sen, että tekee silloin, kun on itselleen se hyvä sauma, tehtävän pois päiväjärjestyksestä opettajalle palautukseen. Niin niin tätä se on kyllä kans ollut sellainen iso juttu.

Salla:

Vai mitä sä olet kokenut tuota tuon perhe elämän ja opiskelun yhdistämiseen?

Hanna:

Se oli ehkä suurin, mikä minua jännitti silloin kun opiskelut aloitin. Elikkä mullahan on 4 lasta. Vanhin on vanhin täyttää 12. Pienimmät on viisi ja puolivuotiaat kaksoiset.

Salla:

OK siinä menoa ja meininkiä.

Hanna:

Joo, ja sitten on siinä välillä vielä tämä kohta kymmenenvuotias. Ja miesystävällä on sitten vielä kaksi lasta, niin meillä on tätä vauhtia ja vilinää tässä arjessa sitten, mutta pienimmät on vielä päiväkodissa, niin tavallaan isommat koulussa niin se rauhoittaa tavallaan niin kuin sen koulupäivän ajan. Että on opiskellut sitten itsellään etänä tai koululla, niin se on sitten ihan sitä opiskelua.

Sitten ne on aika tiukasti pitänyt kiinni siitä, että sen aikaan niitä lapset on hereillä niin mä olen lasten kanssa elikkä kotiaika on kotiaikaa ja sitten kun muksut käy nukkumaan, niin sitten tavallaan jatkaa itse niitä kouluhommia. On se mahdollisuus itse päättää mihin tahtiin tekee, niin se helpottaa sitä arjen pyörittämistä ihan hirveästi.

Salla:

Niinku hyvä viesti semmoisille niinku perheellisille, jotka juuri harkitsee ja mahdollisesti just jännittää sitä, että miten se yhdistäminen sitten onnistuu.

Hanna:

Reilun viidentoista vuoden takaiseen opiskeluun on se, että ei enää halua mennä sieltä, mistä se aita on oikeasti matalin.

Salla:

Niin, että tavallaan tajunnut sen, että minä opiskelen tässä itseäni varten.

Hanna:

Just se, et tällä hetkellä on niin kuin se, että yrittää imeä vaan sen kaiken mahdollisen tiedon mitä vaan ympäriltään löytää. Että sen takia ehkä käyttääkin mielellään niitä ilta-aikoja sitte mieluummin kuin Netflixin tuijotteluun. Hyödyntää tavallaan omaan oppimiseen ja omaan tulevaisuuteen panostamiseen, että se on niin kuin ollut kanssa sellainen ylläri, minkä olen huomannut nyt tässä opintojen välillä, että se oli silloin peruskoulun jälkeen että kunhan saa paperit ja pääsee töihin.

Mutta nyt tahtoisi vähän niinku jotain jotain muutakin, kun vaan ne pelkät paperit. Ei niillä pelkillä papereilla tehdä niitä töitä. Kun mulle tämä on tavallaan niin kun sitten se kevennys tähän arkeen. Elikkä tää opiskelu on sitä mun omaa. Ihan vaan mun omaa tavallaan niinku henkireikä ja huilauspaikka, että minä istahdan illalla tähän koneelle ja vaan uppoudun sitten tähän koneelle.

Salla:

Vau, ihana kuulla että joo että jollakin tulee nimenomaan just tollanen fiilis, että vaikka voisi ajatella että opiskellut on nimenomaan semmoinen taas ylimääräinen painolasti nyt tohon harteilla, yksi asia lisää mitä pitää tehdä, mutta että se voi olla myös noin.

Hanna:

Kyllä se ainakin tässä kohtaa tässä kohtaa se on näin.

Salla:

Niin sä oot nyt vuoden opiskellut, mikä on ollut tässä opiskelussa kaikkein parasta, minkä asian sä nostaisit esiin.

Hanna:

Se, että joka kerta kun avaat koneen niin opit jotain uutta, vaikka ehkä jonkun verran oli kokemusta koneista ja niitten käytöstä ja ohjelmista niin se että nyt on päässyt niin kuin tavallaan sisälle paremmin siihen miten hommat toimii. Niin se on ollut mulle sellainen mikä tavallaan luo vielä lisää sitä mielenkiintoa sitten opiskelua kohtaan, että aina aina tulee uutta.

Salla:

Tulee jotenkin semmoinen. Mitä se nyt sanoisi? Ikuisen opiskelijan vaikutelma? Aiotko sä opiskella jotain lisää vielä tulevaisuudessa? Onko sinulla tämmöisiä haaveita?

Hanna:

No haaveenahan on siis ohjelmointipuolihan minua kiinnostaa, että ammattikorkeaan puolellahan sitten jatkuisi. Miehellä ilmoitin silloin, kun minä lähihoitajaksi valmistuin että en lähde enää ikinä koulun penkille.

Salla:

Toi on muuten semmoinen tarina mitä kuulee tosi monelta ja itsekin tunnistan tuon että koulu loppu nyt, kiitos hei hei minulle riittää.

Hanna:

Jep ei enää ikinä. Joo että oli sellainen yllätys itselleenkin, että ajatusmaailma muuttui matkan varrella niin paljon, että tunsivat olevansa sitten niin, kun taas valmis siihen opiskeluun, että vaikka se jännittikin ihan hirveästi, että mitä siitä tulee lasten kanssa todennäköisesti tällä hetkellä niin se olisi se ammattikorkeaan puolelta ihan sitten ohjelmointiin, että sieltä tulisi kuitenkin niin paljon syventävää ja lisää tietoa lisää taitoa.

Että tämän on äärettömän hyvä peruspohja minkä nyt saa.

Salla:

Tuota semmoinen kysymys. Vielä kun sä mainitsit juuri että iso jännitys oli siitä että miten perhe elämän kanssa tuota opiskelut saa yhdistettyä niin yksi kanssa semmoinen mikä on kun on paljon juurikin aikuisopiskelijoiden kanssa keskustellut opintojen aloituksesta näin aikuisiällä podcastin kautta, niin monilla on myös noussut tämä raha ja opintojen rahoitus, niin miten se on sun kohdalla mennyt?

Hanna:

No sehän se on se suurin tavallaan niinku murheen aihe, että kun se puuttuu sä totuttu palkkatulo sieltä taustalta. Ja tällä hetkellä saan Työllisyysrahaston kautta aikuiskoulutustukea, taustalla kun on pitkä sairausloma. Ja tulot lasketaan sitten vähän niin kuin niitten mukaan, niin kyllä vähän joutuu miettimään.

Että asioiden tärkeysjärjestykseen laittamista, mutta mun mielestä sekin on niin kuin tavallaan kasvamista ihmisenä sitten taas ja mukautumista siihen senhetkiseen tilanteeseen, että niillä mennään mitä on ja otetaan niistä irti. Kesällä voi viettää muutenkin kuin juoksemalla lasten kanssa tuolla ympäri Suomea, huvipuistoja ja muita että.

Onneksi lapsetkin on sopeutuvaisia. Niille riittää pyöräretket ja uimarannat ja yhdessäolo.

Opiskeluaika.. Eikö se aina ole niin, että opiskelijat elää opiskelijaelämää? Aina mietiskellen sitä makaronia ja tonnikalaa. Onneksi ei. Onneksi ei nyt siihen siihen pisteeseen kuitenkaan, mutta se että laittaa ne asiat tärkeysjärjestykseen ja miettiä mitä haluaa ja tarvitsee.

Salla:

Kyllä kyllä. Niin opiskeluaika kanssa ei kuitenkaan kestä ikuisesti, että ne on se pari-kolme vuotta ja sitten ollaankin jo taas työelämässä.

Hanna:

Että se on ihan ihan totta, että nää on nää tällaiset kolmen-parin vuoden pätkät elämässä. Loppujen lopuksi niin lyhkäisiä pätkiä ja sillä panostaa kuitenkin sinne tulevaisuuteen, että.

Salla:

Ja nyt kun nostit sanan tulevaisuus missä sinä haluaisit nähdä itsesi vaikka 5 vuoden päästä esimerkiksi työelämässä?

Hanna:

No sinne hoitoalan ohjelmistot. Ja niitten käy tavallaan niinku. No käytännön tukea, koulutusta, niitten ohjelmistojen käyttöä. Se olisi se mun elikkä siinä olisi juuri se haave yhdistää yli viidentoista vuoden työkokemus uuteen ammattiin.

Salla:

Joo siis toi on jotenkin tosi hyvä esimerkki siitä, että vaikka. Sitten aikuisena syystä tai toisesta päätyy opiskelemaan täysin uuden alan, niin se ei poista. Se ei tavallaan niin kuin pyyhi pois niitä aiempia opintoja ja aiempaa työhistoriaa vaan että paljonkin asioita on niinku yhdisteltävissä.

Hanna:

On että kun vaan löytää itselleen sen sen tavallaan keinon ja alan, mihin niitä pystyy yhdistämään? Toki siis ymmärrän kyllä, paljon on ihmisiä ketkä haluaa hypätä ihan täysin tyystin eri et silloin se on varmaan sitten sitä tavallaan vielä enemmän niin kuin uuden tiedon hakemista. Uuden asian opettelu, kun sitten taas se että löytyy se missä pystyy sitten niinku yhdistämään, niin mutta jokainen tekee tavallaan toimii tavallaan. Mikä on hieno homma, että siihen on mahdollisuus.

Salla:

Tämmöinen hieno loppukysymys Hanna tähän loppuun, että mitä sä haluaisit sanoa EseduCastin kuuntelijoille, jotka suurimmaksi osaksi on juurikin aikuisia ja joista monet varmasti miettii, että "onko opiskelu minun juttu enää tässä iässä" tai "miten minä nyt saisin itseäni potkittua takamukselle, että minä pääsen niin kuin päästän itseni irti taas sinne opiskelun maailmaan". Miten sinä haluaisit kannustaa?

Hanna:

Aikuisopiskelijana kaiken teet itsellesi, kaiken mitä jaksat tehdä ja jaksaa tsemppata niin se tulee juuri tasan tarkkaan sinulle itsellesi, että se on ehkä niinku se porkkana millä itsekin jaksaa ja tahtoo painaa hommaa eteenpäin, että kun tietää että ei ole pakkopullaa. Sun ei tarvi sitä koulua käydä sitä varten, että sinä saat sen ensimmäisenä ammatin sieltä, vaan nyt on mahdollisuus opiskella ihan tasan itselle.

Niin se on se, mikä kannustaa eteenpäin mitä enemmän jaksat itsellesi opiskella, sitä paremmin pärjät tulevaisuudessa siellä uudella alalla. Aina voi itselleen keksiä uutta piristystä arkeen. Jos ei muuta, niin sit ihan vaikka huvikseen opiskeluun.

Salla:

Niin toikin on muuten ihan hyvä. Ei aina tarvitse tähdätä uudelle uralle vaan voi vaikka opiskella ihan sitä mikä sattuu juuri sillä hetkellä kiinnostamaan.

Hanna:

Näinpä. Näinpä.

Salla:

Kiitos Hanna ihan tosi paljon, että tulit vieraaksi ja mä toivon sulle oikein semmoista ihanaa ja aurinkoista kesää ja hyvin sujuvia kesäopintoja ja muutenkin opintoja ylipäättään tästä eteenpäin.

Hanna:

Kiitokset ja hyvää kesää kaikille sinne.

(Musiikki)

